Husk at du kan være med til at bidrage!

Orkanen modtager som altid med glæde oprørske bidrag, så hvis du ligger inde med noget du ønsker at dele, så tøv endelig ikke med at sende det ind; du kender mailen. Derudover vil vi også meget gerne takke alle dem, som har bidraget gennem tiden. Og pudsigt, nok når man mindst venter det..

ORKANEN MEDDELER...

...et godt nytår til alle antiautoritære! 2020 bliver forhåbentligt endnu et år med masser af blod på tanden i mødet med det bestående lortesamfund. Masser af aggression, masser af vold og kaos, og masser af solidaritet og kærlighed.

Her på redaktionen sker der så meget rundt omkring, hvilket betyder at vi kommer til at springe martsnummeret over. Det betyder at vi vender stærkt tilbage til maj, men det betyder også at Orkanens tredje(!) internationale nummer kommer ud i foråret.

Indeværende nummer er som altid friskt, inspirerende, farligt og hadefuldt. Vi håber, at I kan lide det, og hvis ikke, så smid os en linje og fortæl os, hvad der er så fucking forkert ved at være imod samfundet med alt hvad det indebærer. Hey!

orkan

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Folkets Hus (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Kraftwerket (Valby)
- Paramount DIY (Roskilde)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt:

orkanen1@riseup.net

Bidrag til Orkanen / Contribute to Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.
Næste nummer: 4. maj
Deadline: 27. april
Kontakt: orkanen1@riseup.net
Oplag: 125
Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.
Next issue: May 4th
Deadline: April 27th
Contact: orkanen1@riseup.net
Circulation: 125
Back issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
7BD2 D88D 1BFE EC46 F710 2D8A 7E35 CFAC 0955 B651

Orkanen

13. Januar 2020
Nr. 1, 4. årgang
Anarkistisk blad

København — Udkommer i begyndelsen af hveranden måned — Gratis

★ INDEFRA UD ★

Boganmeldelse: *Vi kender den verden vi som antiautoritære møder når vi bevæger os rundt i gaderne med vores kampklare, fremstrakte fuckfinger, men hvordan ser den lukkede del af verden ud, den isolerede verden som eksisterer bag fængselsmurene?*

Hvilke tanker gør man sig som antiautoritær oprører når man møder en af de hårdeste former for repression – indespærring?

Indefra Ud. Optegnelser mellem undertrykkelse og frihed – 2011-2019. Forlaget Uropia, 2019. 265 sider.
Kan i nærmeste fremtid købes hos Bogcaféen Halmtorvet og Bogcaféen Almindelig Brand til 50 kr.

En sjælden gang imellem sker det at man støder på noget som man måske ikke havde tænkt at man manglede, men så snart man møder det prompte véd er vigtigt, og at man manglede det før. Denne bog er sådan et tilfælde.

Indefra Ud er den første af sin slags, for det første fordi den har det fængslede antiautoritære individ som hovedfokus, for det andet fordi alle optegnelser udspringer fra og/eller omhandler indespærring i Danmark i nyere tid. Indtil nu har man kun kunnet læse den slags litteratur fra udlandet, som uanset de mange fællestræk med danske fængsler alligevel er utrolig forskelligt fra indespærring på dansk jord. Jeg er ikke i tvivl om, at den-

Fortsættes på s. 2

I N D H O L D

...Fortsat fra forsiden.

ne bog vil være til stor gavn for alle antiautoritære individer derude, uagtet at man selv har erfaring med at blive fængslet. Men for netop de personer som har været igennem den prøvelse, forestiller jeg mig, vil kunne spejle sig i et og andet, og finde støtte og styrke igennem de trykte ord. For dem som ikke – forhåbentlig aldrig, måske ikke endnu – har stiftet personligt kendskab til tremmerne kan disse skrifter først og fremmest give et afmystificerende indblik i den mere eller mindre ukendte del af denne verden, og giver bl.a. også derfor støtte og styrke til disse oprørere, som selvfølgeligt frygter dette nærgående kendskab.

Der findes nærmest ikke det emne som ikke bliver præsenteret, bearbejdet og analyseret i denne udførlige opsamling, som er blevet til på baggrund af anonyme bidragsydere. Således er udgangspunktet for redaktøren af samlingerne: **”Set med antiautoritære øjne, hvordan kan fængslet så forstås?”** Redaktøren har frembragt en omhyggelig indledning, som redegør for de tanker vedkommende har gjort sig omkring at sammensætte en bog med denne samling optegnelser, hvorfor det er det *antiautoritære individ* som fokus og ikke *anarkisten*, hvorfor indlæggene er inddelt i kapitler og hvorfor det ikke behøvede at være sådan. Derudover gør redaktøren grundigt rede for hvorfor ophavsretten er en dårlig joke og ergo skal behandles som en sådan.

Indlæggene er ligeså forskelligartede som de er ens – ensartede i deres afsæt i det antiautoritære, autonome, indespærrede individ, og forskelligartede i deres udtryksformer, og sekundære emneområder så at sige. Hver kapitelforside, som der er 19 af, er dekoreret med en tegning, som alle er skabt af samme kunstner under dennes indespærring. Selvom mange indlæg snildt kunne begå sig under flere forskellige kapitler, så giver det alligevel mening at de er placeret hvor de er, særligt eftersom at kapitelinddelingen gør bogen let overskuelig og nem at gå til. Således finder vi bl.a. både digte, et interview, filosofiske tanker om tid, et brev til en kammerat, oplevelser med hvidhed og sexisme. Jeg vil tillade mig at medbringe citater fra nogle af indlæggene, og jeg vil lægge ud med et fra en af de indlæg som jeg finder særlig godt, og er at finde under kapitlet ’Frihed’ kaldet ’Totalitet og bevægelighed’:

”Tag nu forholdet, sådan helt deroppe, mellem herredømmet og det antiautoritære; *Hvis* den findes, hvor ligger *bevægeligheden* i totaliteten så, når man ser bort fra det undertrykte individ i totaliteten, som en bevægelighed, men i stedet kigger på det *undertrykkende* individ?”

I ovenstående indlæg bliver der reflekteret over om undertrykkerne igennem netop undertrykkelsen kan bidrage til oprør, og hvis eller når det forholder sig sådan kan man så sige at det er positivt?

Hellere nu
end når du bliver gammel
og ungdomsnær
dog hellere i morgen
når du er lidt mere
klar, parat
bare lidt.

(Uddrag af digtet ’Fremad’)

Man bliver ført igennem én lang rutschebanetur af blandede følelser, som bevæger sig lige fra den dybeste solidariske hjertesorg og efterlader en med tårer i øjnene, til absurd triste beretninger om opkast og toiletbesøg (eller mangel på samme), og underholdende fantasier om kidnapning af Lars Løkke, Inger Støjberg og Martin Henriksen. Vi bliver ført igennem celledøren og hører den låse bag os, men også gennem porten til *oprøret – point of no return.* Hvis man på noget tidspunkt

Kontaktinfo og yderligere information kan findes her:
https://325.nostate.net/2020/01/05/anarchist-black-cross-festival-in-vienna-austria/ og her:
https://abcfestvienna.noblogs.org/

Skyd din lokale panser

En 15årig og en 16årig dreng skød bomberør af mod civilpansere på Nørrebro kort før nytår. Eftersom at der i flere dage op til nytår blev affyret fyrværkeri fra unge mennesker mod forbipasserende, så kan vi desværre ikke sige med sikkerhed at drengene vidste at de skød mod pansere. Men festligt var det da.

Hær(ligt)værk

Overalt i landet er nærmest samtlige elnetbokse blevet plastet til med den farvestrålende plakat der skal markedsfører endnu et ’Erotic World’ show. Heldigvis er der folk på Vestegnen som bedst kan lide de vanlige grå og mørke nuancer, så disse reklamer for klassisk objektivisering, sexisme, normativitet og kapitaliseringen derpå, er blevet spraymalet i den smukkeste sorte farve som nu engang bedst klæder promoveringen af den slags frastødende elementer i bybilledet. High five.

Shoot a COP25

Så blev det tid til klimatopmøde igen, og dermed blev det også til tid at se til, imens verdens klogeste og fineste lader helvede bryde løs. Hvis man altså nøjes med at 'se til'... Det behøver jo ikke forholde sig sådan! I så mange år efterhånden har det været fuldstændig forbandet ligegyldigt med de satans topmøder - af enhver slags i øvrigt. Klimaet skal addresseres uden brug af økonomiske incitamenter og forløjelser. Og dem, som synes det er på sin plads at skide højt og helligt på så mange af de fine og gode ting i verden, dem er man nødt til at skide højt og helligt på.

Senest er der diskussion om kvotefordele for de største industriforetagender i EU, inklusiv de store og stygge i Danmark. Men de klager deres nød, når de opfordres til at de betaler mere for deres giftgasser, da det på et internationalt plan er 'konkurrenceforvridende'; De vil kun være med, hvis alle de andre også er det. Flot, tænker man lige. Hvor skal de allesammen bare fucking dø. Lige nu.

onb

...Fortsat fra s. 17

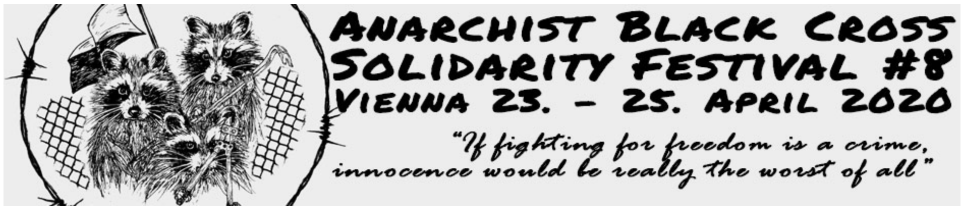
Så til noget lidt andet, og mere alvorligt ved dette værk. Det siges jo, at man ikke kan undgå sexismen, og det kan man så heller ikke i denne grafiske roman. Det er svært at sige hvor meget af skylden der skal lægges på Lucio Urtubia selv, af forskellige årsager, men Belatz, illustratoren, kan utvivlsomt godt lide ”pæne kvinder”, hvilket bl.a. kommer til udtryk ved en af hovedpersonerne i romanen, en ung kvinde med interesse for Lucios liv. Hendes kvindelige partner er af samme normative støbning, og denne i romanen inkorporerede homoseksualitet fremstår ærlig talt mere som et forsøg på at ophidse læseren, end et forsøg på at slå et retmæssigt slag for diversiteten.

Lucio og hans kone Anne får under deres samfundsundergravende løbebane et barn, Juliette. Det er tiltrængt at få et måske, måske ikke, realistisk indblik i, hvordan det forholder sig med børnene i den revolutionære kamp. Det er ikke nemt, forstår man, men sådan er det vel, siden omgivelserne ikke tillader andet. Sådan noget får altid en til at tænke. Børnlille, som skal beskyttes mod en verden, som må destrueres…

Vi slutter af med romanens, hvad skal man sige, aftryk. Der er intet nyt at spore i romanen. Ikke om anarkismen, utopien, oprøret, og slet ikke om Lucio(!). Underholdningsværdien er derimod ganske vist en anden end tidligere beretninger om den aldrende revomand, takket være Belatz og dennes levende og – i en ydmyg udenforståendes optik – retro tegnestil. For ikke at sige, at historien om Lucio Urtubia er en aldeles medrivende fortælling. Hvis man altså er til den slags.

Blob

NOTITSER

Solidaritetsfestival
ABC Wien inviterer kammerater til deltagelse i dette års solidaritetsfestival. Det kommer til at foregå fra torsdag d. 23 til søndag d. 26 april. De opfordrer til at man medbringer alt sit revo-shit, opstiller infobod, medbringer et band, husker bøgerne, eller afholder en workshop. Man kan naturligvis også bare komme og nyde godt af alle de andres medbragte sager.

har siddet og manglet brændstof til flasken, så kan man være sikker på at det bliver pumpet ud igennem siderne til fri afbenyttelse, som f.eks. her under kapitlet og indlægget af samme navn; ’Arbejde’:

”På mange måder er fængslet som statslig institution nemlig en profitgenererende entitet i samfundet (…) Adskillige private firmaer har kontrakter med de forskellige fængsler om at få produceret det ene eller andet. (…) Foreninger og NGO’er (som f.eks. velgørenhedsorganisationer) udnytter også de fængsledes position som tvangsarbejdere.”

Hver og en af bogens beretninger giver et hudløst ærligt indblik i mange facetter af dét at miste sin frihed, men hvilken frihed er det overhoved man har mistet? Det bliver der f.eks. reflekteret over i ’(U)frie bemærkninger’ under kapitlet ’Frihed’:

”Det kan godt være, at der er en generel enighed om, at indespærring og frihed er hinandens modsætninger, men sådan er det altså ikke. Den såkaldte frihed udenfor murene er på mange måder sit eget fængsel. (…) ’Fængslet i friheden’ er for det første det mentale fængsel, som opstår hvis man afstår fra at være fri. (…) Det er at leve passivt med et (tvungent) medansvar for imperialisme, globaliseret racisme og sexisme, og klimakatastrofe; Det er ved at acceptere, at lægge bånd på sig selv til fordel for en normativ tilværelse defineret af grådighed og hensynsløshed; Det er ved at acceptere, at ens krop er til salg med henblik på produktion og/eller underholdning.”

Det er fristende at medbringe citater fra hvert et indlæg, men det ville nu alligevel komme til at fylde alt for meget i denne ydmyge anmeldelse. Faktum er, at man kommer rundt om virkelig mange ting ang. fængselslivet, som jeg næppe er alene om at have funderet over, men ikke haft det store kendskab til. Hvad gør man f.eks. når man er veganer? Hvad med sygdom? Hvordan opleves solidaritet, hvis der er nogen? Kan man overhovedet socialisere med andre fanger uden at miste sig selv? Alle disse komplekse problematikker bliver belyst af diverse afsendere, og man må siges at være godt forberedt på disse udfordringer, hvis man selv skulle komme ind at sidde.

Det vil selvfølgelig være forskelligt fra læser til læser, hvilke indlæg man finder mest interessante eller vigtige. Jeg har fundet kapitlerne ’Hvidhed’ og ’Køn’ af særlig fremstående betydning, da det simpelthen er så uhyre sjældent at de to emner bliver berørt andet end helt overfladisk - selv når man leder i udenlandske tekster.

’HVIDHED’ bringer, foruden en form for analyse af racisme i fængslet, en personlig beretning om hvad fanden man stiller op når man pludselig står overfor en ikke-hvid som er dømt for voldtægt/(s)forsøg. Du tænker måske umiddelbart at det er ligetil, men du vil være af en anden holdning efter endt læsning. For hvilke ord skal du tage for gode varer – den strukturelt undertrykte ikke-hvide, som er dømt af et racistisk og på alle måder undertrykkende system eller tager du selvsamme systems ord for denne persons skyld?

’Køn’ er vigtig, fordi køn (og seksualitet) altid er allestedsnærværende i dette forskruede samfund, men særlig vigtigt synes jeg det er, at indlæggene er skrevet af en mand. For der mangler simpelthen anti-sexistiske mænd, som gør andet end blot at sige at de er det. Det kommer næppe bag på nogen at fængslet flyder over med sexisme, homofobi og straight up misogyni, men det er (desværre!) usædvanligt, at høre

Fortsættes på s. 5

Nytårsforsæt uden kur

JEG VIL...

...SMADRE mindst fem bankfacader.
...sable enhver IDIOT som køber ting fra KINA,
eller påstår at fattige er nødt til at handle i H&M.
...BRÆNDE en masse lort ned, topprioritet: pansernes højborge, fordi jeg er ambitiøs.
...ødelægge enhver festlig stemning ved at snakke om UNDERTRYKKELSE så snart chancen byder sig - og det gør den… altid.
...lave mere graffiti, fordi det er SJOVT,
og med fordel kan ødelægge bl.a. de sexistiske ting i bybilledet.
...sætte en alvorlig FRYGT i livet på nogle klamme direktører, og POLITIKERE (yes, de er ALLE klamme, men jeg kan sgu ikke nå det hele).
...lade være med at snakke (alt) for grimt om folk jeg ikke kender, altså udover alle de helt åbenlyse røvhuller, som f.eks. førnævnte.
...lære noget nyt. f.eks. hvordan man laver en BOMBE.
...være mere KREATIV. f.eks. ved at lave den fucking bombe.
...jage de velhavende svin ud af Nørrebro…
som minimum forhindre dem i at have en fancy café at gå på dér (måske ved hjælp af min bombe).
...jeg vil eliminere min frygt, fordi FRYGT er ødelæggende, på den dårlige måde.
...blive ved med at være hamrende vred, fordi vrede er min største drivkraft, men samtidig…
...være mere OPTIMISTISK og glad, selvom det er svært (mit nytårsforsæt hjælper dog på det).
...selvfølgelig handle pisse fucking lokalt og ØKOLOGISK, fordi det er det næstbedste efter at dyrke selv.

Blomsten

Lucios Skat udkom for første gang i 2018. Bogen er en illustrativ fortælling om Lucios liv, altså i hvert fald de mest iøjenfaldende begivenheder i dette liv, både rent normativt og i et radikalt perspektiv. Normativt fordi den døde masse i samfundet ofte er tosset med noget god *demi-monde* med både baldrende maskingeværer og bankrøverier. I et radikalt perspektiv, fordi hans handlinger mod navnlig banksystemet er rent guf for enhver, som gennem et ulighedstynget hjertet har set sig ond på dette globalt undertrykkende foretagende.

Bogen er næppe et trinbræt til en reel genoplivning af den grafiske roman som genre, men på den anden side et friskt pust til ellers ofte langhårede beretninger fra knastørre revolutionærer med deres fancy-ass sprogbrug og kvalmende oplæstheder. Selv dokumentaren om Lucio Urtubias liv er noget lang i spyttet. Netop denne afstandstagen fra det hardcore teoretiske og tommelfingertrillende spiller ganske fint sammen med narrativet om Lucio; revolutionæren, *handlingens mand*, som fandt modet i uvidenheden og naiviteten, for nu at parafrasere fra romanen. Denne type (radikale) menneske er på én og samme tid interessant og lidet velkendt, for de fleste folk nu til dags som drømmer om jordskælvende forandring er ikke tilnærmelsesvist i handlingens vold, skønt de måtte have nogle konstruktive ideer til en ødelæggelse af det bestående. Desværre.

Vi tager et semisporadisk kig på det kompositoriske: Anmelderen har ikke læst originalen, men siden at bogen rent sprogligt fremstår meget forståelig og sammenhængende er det dennes formodning, at Lars Troels, oversætteren, har overstået sit arbejde med en fuldt ud legitim tilfredsstillelse. Dette arbejde skal han i øvrigt have tak og respekt for! Derudover forekommer der i bogen meget små sektioner, hvor dialogen er på enten fransk eller baskisk. Det franske er, såfremt man har et vist kendskab til sproget, temmelig forståeligt, ikke mindst i forhold til konteksten, hvor det baskiske straks er sværere. Alligevel spolerer det ikke flowet i historien, selvfølgelig også fordi det er så begrænset, men det giver en følelse af hjemlighed, at man kommer tættere på Lucio i en ellers dansksproget bog; Det virker.

Lucios Skat (hvilken røbes ikke i denne anmeldelse!) opererer med tre tider, vævet ind i hinanden. Det er ikke svært at læse romaner, særligt de (selvbiografiske) af slagsen, hvor hovedpersonen gennemgår markante forandringer gennem livet. Det er så ikke den følelse man sidder tilbage med, efter endt læsning om Lucio. Ja, han var værnepligtig, men han sked også på sine herskere, han var ung, og dér var han allerede godt på vej til det revolutionære.

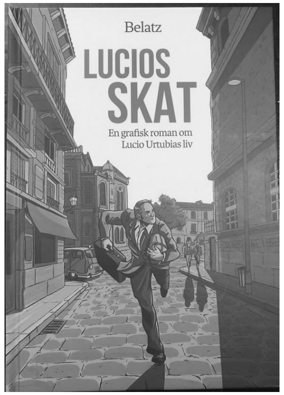
"Netop denne afstandstagen fra det hardcore teoretiske og tommelfingertrillende spiller ganske fint sammen med narrativet om Lucio; revolutionæren, handlingens mand, som fandt modet i uvidenheden og naiviteten, for nu at parafrasere fra romanen."

Fortsættes på s. 18

En rigtig røverhistorie

Anmeldelse.

Belatz: Lucios Skat. En biografisk roman om Lucio Urtubias liv. Oversat fra spansk af Lars Troels Møller. Det poetiske bureaus forlag, 2019. 138 s. 200 kr.
Fås bl.a. i Bogcaféen Halmtorvet.

Navnet Lucio Urtubia er næppe ganske ukendt for de fleste libertære og radikale. Ikke mindst her i København med tanke på både den oversatte og nyligt udkomne selvbiografi, og så filmvisningen af dokumentaren Lucio (2009) på Christiania sidste år-ish, dansk tekstet. Orkanen har tilmed bragt både oversætterens beskrivelse af Lucio i (nr. 4, 1. årg.), og så en anmeldelse af selvbiografien (nr. 5, 1. årg.), begge dele i forbindelse med den danske oversættelse af nævnte selvbiografi.

Det vil dog give mening lige kort at ridse historien om Lucio Urtubia op, for dem som ikke er up to speed, og fred da være med det.

Den baskiske Lucio Urtubia voksede sammen med sin store kernefamilie op under fattige kår; Han var barn nummer fem i rækken. Hans far var Carlist (~ monarkist), indtil han blev fængslet, hvor han vendte sig til kommunismen. Allerede som værnepligtig begyndte Lucio sin kamp mod det bestående – særligt skellet mellem rig og fattig synes at have været en livslang drivkraft – da han på organiseret vis begyndte at storstjæle fra hærens lager og videregive det til nødstedte familier, inklusiv sin egen. Han blev til sidst opdaget, og måtte i frygt for det absolut værste flygte – til Paris, hvor han påbegyndte den ekspropriative aktivisme. Først gennem en serie af bankrøverier, men Lucio er allermest kendt for sin centrale indtræden i falsknervirksomheden, hvor han gennem forfalskning af blankochecks endte med at undertvinge den amerikanske First National City Bank til et forlig.

Det er ikke en overdrivelse at sige, at Lucio er en arbejderist. Hele sit liv har han med (patetisk) stolthed i hjertet arbejdet – som murer – og måske er det med til at forklare hans høje alder (f. 1931), omend man både kan tvivle og frygte denne mulighed. Med lidt mindre grovkornede briller kan man sige, at Lucios langstrakte murervirksomhed skal ses i lyset af den kolossale handlekraft, retfærdighedssans og solidaritet som utvivlsomt karakteriserer ham; At være noget, fordi man gør noget; At gøre alt hvad man kan, og inspirere andre til selvsamme tagen fat om verden og forme den i lighedens (og frihedens) navn. Også selvom det kan betyde at bedrive "simpelt" murerarbejde.

...Fortsat fra s. 3.

en mandsperson komme med en udførlig beskrivelse af problemets omfang, og tage helt og aldeles afstand fra og italesætte denne giftige adfærd – også overfor medfanger.

Tilsidst skal kapitlet 'Vold' nævnes, igen fordi jeg personligt finder emnet både interessant og helt indlysende relevant, og fordi alle antiautoritære har en eller anden holdning til netop det:

"Når vi taler om oprør, og når vi taler om indespærring, er vi nødt til at tale om vold. (...) Voldens paradoks består netop i at det er ligeså nødvendigt som det er uønsket. (...) Det er ikke forsvaret, som bringer os tættere på radikal social forandring, eller revolution om du vil, men det stik modsatte, nemlig angrebet, hvilket altid vil indebære vold. (...) Vagternes voldsudøvelse er, ikke overraskende, mere interessant, fordi den var mindre personlig, altså mere vilkårlig, mere systematisk, konsekvensløs, og ansigtsløs i sit virke. (...) Det er ydermere en meget bevidst vold, navnlig fordi vagter, såvel som politibetjente og lejemordere (læs: soldater), ved at de kommer til at undertrykke andre mennesker systematisk i det autoritære samfunds navn, og at det bliver deres primære opgave."

Afslutningsvis skulle jeg måske frembringe en eller anden form for kritik også, men det lader sig altså ikke gøre. Det skyldes formentlig, at jeg ikke selv har den form for erfaring med fængsler som muligvis ville give mig noget at tilføje til teksterne. Jeg kan blot sætte stor pris på enhver som har bidraget til denne bogs tilblivelse, og ærgre mig over at der ikke findes flere af den slags optegnelser derude. Jeg håber at denne bog kan inspirere andre antiautoritære til også at nedfælde deres oplevelser med de danske fængsler.

Jeg fandt mig selv fuldstændig opslugt i den surealistiske verden som fængslet er, og vendte den ene side efter den anden. Det kan nærmest lyde som et oxymoron at kalde det en god bog, men du ved hvad jeg mener - den er godt skrevet, godt sat sammen, lærerig, inspirerende, sørgelig og opløftende. Vigtigst af alt, så er den relevant for sådan en som mig – og dig. Hvad mere kan man ønske sig af en bog?

Indefra Ud er betydningsfuld og værdifuld, nu og i fremtiden og så længe undertrykkende institutioner som fængsler – og det samfund der opretholder dem – eksisterer.

Plaster

Èn mod alle, alle mod én

Igen og igen skal antiautoritære være vidne til angreb på ideen om individet i centrum, og om individets kamp mod dets egen undertrykkelse. Det er ikke en ny kritik, for selvfølgelig er der modstandere af frihed at finde. Samfundet som vi kender det ville ikke se ud som det gør, hvis det ikke var for autoriteter, for politi og militær, for ødelæggelsen af planetens økosystemer, og ikke mindst for slavegørelsen af stort set alle levende væsener. Det ville være svært at forestille sig systemer og institutioner som vi kender dem, alle mulige former for fællesskaber, arbejdsmarkedet, sundhed, og uddannelse.

Og det ville være fri fantasi at sige, at samfundet udelukkende består af utilfredse dissidenter, tværtimod. I hvert et smudsigt hjørne af denne moderne, kollektive verden findes en grundlæggende, mere eller mindre stiltiende accept af tingenes tilstand. De fattige accepterer de rige, og omvendt. De syge accepterer de raske, og omvendt. De fængslede de frie, og omvendt.

Så når der alligevel er nogle som har fået den ide, at noget i samfundet må forandres – gud forbyde at det måtte være samfundet som helhed, eller det fælles grundlag for et sådant! – og så er det altid underforstået at denne forandring kun kan realiseres gennem *sociale* tiltag; mennes*ker*, i fællesskab. Individer skal altså aldrig nogensinde gøre sig nogle forhåbninger eller forventninger om at kunne skabe nogen form for forandring.

Sondringen at mennesker i massevis kan leve i en verden med buldrende bureaukratier og systemer uden repression er gennem tiden blevet mere og mere legitim. Det er klart, at denne sondring vinder genklang hos mennesker, som ingen tanker skænker de utallige individer, der lever under lidelsesfulde vilkår, og som nok aldrig kommer til det. De tænker ikke videre over, hvorfor dansk territorium er rigt og højteknologisk, ligesom de ikke ryster på hånden ved synet af 'made in China'. De brokker sig over verdenssituationen, bevares, men ultimativt er de som individer værdiløse, når snakken falder på forandring. Det er først når de går sammen, bilder de sig selv ind, at forandring af noget som helst kan komme på tale. Selvsamme sondring er desværre også relativt populær hos folk med en eller anden form for samvittighed, hvor vi ser et væld af godgørende, rammestyrede organiseringer, og på samme tid et absolut minimum af aggressive individer.

Det ville være nemt at sige, at dette var endnu et bevis på den kommunistsyge, som har fordærvet den antiautoritære bevægelse, men ret beset er individet grundlæggende set ikke at regne for en skid, med mindre det selvfølgelig søger kontanthjælp eller bliver misbruger; dér kommer individualisten vist nok op i os alle…

USA. Som i et skrækscenarie fra en anden 1984 vol. 2 bliver der af de *studerende* krævet at man ikke underviser i diverse bøger. Bøger som enten indeholder noget trans/homofobisk, sexistisk, racistisk eller anden diskriminerende sprogbrug, også uden at forfatteren nødvendigvis deler de holdninger der bliver præsenteret. Også bøger af forfattere som har vist sig at være nogle svin på den ene eller anden måde står for skud. Problemet med det her er, dels at folk åbenbart er blevet så sensitive at de får depression eller angst hvis de bliver præsenteret for nogle fucked up synspunkter. Dels at man ignorerer det faktum, at selv de mennesker som har haft nogle helt forskruede holdninger, som f.eks. Simone De Beauvoir og Jean-Paul Sartre der begge gik ind for pædofili, også har bidraget med en masse brugbar litteratur. Når underviserne så er færdige med at sortere alle disse bøger fra, så er der nærmest ikke noget undervisningsmateriale tilbage. I stedet mener jeg, at man burde diskutere og problematisere de diskriminerende holdninger og/eller elementer fra bøgerne/forfatterne i undervisningen. For sexisme, racisme, homofobi m.v. skal heller ALDRIG stå upåtalt!

Det er bestemt ikke fordi, at det altid er nemt at finde ud af hvad ben man skal stå på i disse debatter, for der er ofte en tynd linje imellem tilgængelighed/oplysning og reproduktion af undertrykkelse. Det er også muligt at der *skal* redigeres i alverdens bøger ligesom man f.eks. valgte at gøre det med Pippi Langstrømpe (hvor n-ordet optræder i de tidligere udgaver). Det giver dog særligt mening her, når det er børnebøger, for n-ordet skal ikke legitimeres og reproduceres igennem de nye generationer. Voksne mennesker må tilgengæld forventes at kunne læse det ord uden at gå ud og bruge det i daglig tale. Det vil blive et helvedes arbejde hvis alle skrevne bøger skal omskrives, og hvor meget skal laves om, og hvor mange personer skal ytre at et eller andet ord er problematisk før man fjerner X i tusind bøger? Er det nok og rimeligt, hvis det kun er én person? Måske. Måske ikke.

Jeg mener godt at det kan være nødvendigt at gøre (Pippi Langstrømpe er et godt eksempel), vel at mærke uden at vi brænder alle tidligere udgaver. Men mest af alt, så mener jeg at vi skal fokusere på nutiden og fremtiden. Alt undertrykkende der sker rundt om os skal som et minimum italesættes, og hvis det ikke virker, må de angribes med alle midler.

I bevægelsen hertillands behøver vi ligeledes slet ikke statens virke som censurapparat, det klarer folk skam udmærket selv. Det blev f.eks. almindelig kendt for længe siden, at Orkanen blev bandlyst fra den anarkistiske(?!) bogcafé Barrikaden i Ungdomshuset. Ligesom at man fravalgte et oplæg/diskussion om vold til sommerens Københavnske (anarkistiske) bogmesse, for hvad mon ikke panserne ville sige til det??? Ja, det er så det vi kalder selvcensur.

Vi har ret gode muligheder i dette land for at råbe op om uretfærdigheder og undertrykkelse, alligevel er der så få der gør det. Måske har folk det bare så godt her, at de fandme nok skal hjælpe staten med at holde styr på sig selv og hinanden – uanset hvor antiautoritære de claimer at være. I så fald håber jeg at folk snart får det af helvede til!

sayer

for frihed under de nuværende rammer. Som sagt. Staten bestemmer.

Så når jeg siger at konsekvenser ved diverse undertrykkende ytringer bliver budt velkommen af mig, så er det naturligvis ikke konsekvenser manifesteret som statens censurapparat og lovens lange arm jeg mener, men derimod det enkelte individs modsvar til undertrykkende individer. Det betyder naturligvis krig. Det burde ærlig talt være den største selvfølgelighed, at et afskum som Anahita Malakians (Nye Borgerlige kandidat) får sin nyåbnede burgerbar i Nordvest smadret. Eller at AFA jagter nynazister. Eller at Paludans "demonstrationer" bliver mødt med vold. De her mennesker bliver konfronteret på deres undertrykkende ytringer. Og det er på en måde virkelig rart at de her afskum siger hvad de tænker, for så ved vi hvem de er, hvad de står for og så kan vi bedre koordinere hvad vi skal gøre ved det!

Nu vil den smarte læser naturligvis indvende om man i så fald så ikke prøver at true folk til at lukke røven, og er det så ikke også en form for censurering. Og nej, det mener jeg sådan set ikke det er. Jeg er meget firkantet på det punkt - der er handlingen (udtalelser som f.eks. "kvinder bør voldtages"), og så er der konsekvensen (som f.eks. at skære vedkommendes tunge ud). Vi har begge ytret vores mening, og bonussen ved konsekvensen blev at vedkommende ikke længere (verbalt i det mindste) kan udtrykke den slags undertrykkende holdninger, ergo godt for alle som er imod undertrykkelse. Dét er, og skal altid være, udgangspunktet.

Når man snakker om ytringsfrihed så er det vigtigt at være opmærksom på at det er en *rettighed*, og som alle tildelte rettigheder så er det kun noget du "har" indtil det bliver taget fra dig. Ord, om de så er udtalt eller skrevet, har en enorm magt. Det ved magthaverne naturligvis godt, og det er derfor at det i sidste ende er dem der sætter dagsordenen for omfanget af folks ytringsfrihed.

Alle former for friheder man kan have i en stat, er en lovbestemt rettighed, og det er mærkeligt at folk generelt opererer ud fra den idé at den ultimative frihed består i mængden af tildelte rettigheder. Men, det skal da også siges at det er rart, at vi sådan overordnet set kan gøre brug af den ytringsrettighed vi har i dette land, f.eks. gennem dette blads forsatte eksistens. I mange andre stater bliver folk fængslet og/eller myrdet for at ytre deres systemkritiske mening. Som en syrisk rapper nogenlunde formulerede det til en koncert i Bumzen "I Syrien kan jeg ikke sige min mening uden frygt for at blive skudt. Her kan jeg sige hvad jeg vil, men folk er pisseligeglade."

Censur

Når jeg snakker om at jeg hellere end gerne ser at der forekommer konsekvenser ved diverse undertrykkende ytringer, så skal det på ingen måde forstås som om at folk skal censureres. Og det er fandme vigtigt at understrege. Censur er staternes magtmiddel. Men nu lader det altså også til at være blevet populært iblandt den identitetspolitisk opmærksomme generation.

Vi befinder os i en ret spændende tid, hvor nærmest alle undertrykkelsesreproducerende ord for alvor bliver debateret alle steder, og alle de stakkels patriarkalske mænd føler sig truet. Det er jo dejligt! De giver sig selvfølgelig ikke så let, og man kan da også høre dem dagligt, råbe op om at de fandme ikke vil opføre sig ordentligt. De bruger bare nogle andre ord. Som f.eks. "HVAD MED MIN YTRINGSFRIHED". De fatter ikke rigtigt, at vi ikke har taget deres kære "eje" fra dem, men at når de slår, så slår vi nu igen.

Hvad der desværre lader til at være en farlig konsekvens af denne ellers så velkomne udvikling, ses særlig tydeligt på universiteterne, både i dette land og endnu værre står det selvklart til i England og

Tag nu eksempelvis spørgsmålet om forbrug.

Det kan ikke være rigtigt, at der er nogen individer overhovedet som for alvor tænker, at de redder verden ved at kildesortere deres plast, eller ved at købe økologisk nede i supermarkedet. Men hovedkritikken af det såkaldte politiske forbrug er, at det overhovedet ikke gør en forskel, og det må der være ligeså få individer som tænker er tilfældet. Er det dér, at den gordiske knude klemmer om luftrøret, så er det i hvert fald en diskussion som falder så langt udenfor absurditetsbarometeret, at dette indlægs forfatter ser sig nødsaget til at lade det ligge uden videre.

"Hvorfor smadre en bank, de er jo forsikret og så bliver den bare fikset. Hvorfor afbrænde en bil, hvorfor nedskyde en politiker, hvorfor bombe en politistation... 'Fornuftige' og samfundsistemmende argumenter mod den individuelle handling med henblik på forandring er der masser af."

(...)

"I hvert et smudsigt hjørne af denne moderne, kollektive verden findes en grundlæggende, mere eller mindre stiltiende accept af tingenes tilstand. De fattige accepterer de rige, og omvendt. De syge accepterer de raske, og omvendt. De fængslede de frie, og omvendt."

At forbruge er en handling, og det er vores handlinger, der definerer dem vi er. Ved at undgå at bruge tusindvis af kroner på en Louis Vuitton taske, så gør det selvfølgelig en forskel, men det betyder ikke, at så kan vi pludselig vaske hænder og frasige os det massive åg, der ligger i at lægge kropskultur til den vestlige verdens overherredømme. Verden er så stor og kompleks, at vores indtræden i forbrugsvældet gør det hundrede procent umuligt at finde ud af, præcis hvad det rette forbrugsvalg er, og det er der rettelig visse mennesker som burde bruge mindre tid på at bryde deres hoveder med. I stedet kan og bør vi som antiautoritære gøre alt, hvad vi nu kan mønstre i kampen for en verden uden forbrug som vi kender det: Uden ønsker om rigdom, uden menneskelige værdisystemer som baserer sig på udseender, arvefølger, hudfarver mm., og uden ufrihed.

Det måske allermest prækære ved hele diskussionen om forbrug er, at det igen er individet der står for skud. Denne ide, at man som individ kan skabe forandring. Mange af de røster som udtaler sig kritisk mod det politiske forbrug er sjovt nok også imod individuel oprørsk handling. Hvorfor smadre en bank, de er jo forsikret og så bliver den bare fikset. Hvorfor afbrænde en bil, hvorfor nedskyde en politiker, hvorfor bombe en politistation... 'Fornuftige' og samfundsistemmende argumenter mod den individuelle handling med henblik på forandring er der masser af.

Men sandheden er, at det sætter sig i folk, som bliver overfaldet fordi de er undertrykkere, og det kræver tid og resurser, både økonomiske og menneskelige, at genopbygge en fabrik. Og særligt her på dansk territorium, hvor folk fandeme er så beskyttede og konfliktsky. En af undertrykkernes fornemmeste opgaver i samfundet er netop at fremstå uberørte, når de bliver angrebet, men du kan lige tro, at de bliver berørt. Man bliver mærket, før man bliver knækket, men alle knækker til sidst.

Fortsættes på s. 9

ANARKIETS SPROG

Vi skaber forbindelser hele tiden som oprørere, også selvom der er en tendens til at glemme alt om dette. Vi skaber forbindelser hinanden imellem, gennem vores handlinger, gennem vores ideer. Man kan sige, at vi ikke kender hinanden, men det gør vi alligevel på en måde. Nogle af os er i hvert fald så langt, at vi har de samme holdninger til de samme ting, og vi er villige til at gå ekstremt langt for at, hvad skal man sige, imødekomme disse ting.

Så er der de af os, som er et andet sted. Måske har vi for nylig indset, at den eneste mulighed er det voldelige oprør, måske sidder vi og læser noget lige nu(!), som påvirker os i en mere anarkistisk retning. Det kan også være, at vi går og lægger planer for fremtiden, og slår til når det allermindst ventes. Set ud fra dette perspektiv har oprøret mange faser, og nogle oprørere har brug for flere faser end andre, enkelte faser kan være kortere eller længere. Det er i sidste ende ikke dét, som er afgørende, eller som kendetegner oprørerens sande disposition; det er i sidste ende at oprøreren, ja, gør oprør mod det bestående. Om det forholder sig sådan, dét ved kun oprøreren selv. Ingen andre kan grangiveligt fortælle os, om eller at vi er oprørere.

Der er nogle af os, som har fundet ud af at vi kan benytte os af internationale anarkistiske hjemmesider, hvor vi kan læse om voldelige aktioner som vi (hver især/sammen?) står bag. Det er dog et fåtal af os, som gør brug af det, for sagen er den, at der sker langt flere voldelige ting mod det undertrykkende samfund, end vi er klar over. Forbindelser dannes nemlig hele tiden, men disse består mest af alt af forhåbninger i en balje af større eller mindre lommer af tvivlrådighed, fordi vi ikke kender til dem.

Er det så forbandet mærkeligt, at alle disse voldelige aktioner går samfundets undersåtter, inklusiv dets rebeller, ubemærket hen? Nej, såmænd ikke. Der er ingen logisk grund til at staten (læs: medierne) skulle tilkendegive at der foregår masser af ting, som de ikke kan kontrollere. Som kan sprede uforudsigelig frygt, eller efterlade herredømmet latterliggjort, eller inspirere andre til at gøre noget lignende, eller det der måtte værre bedre! Almen såkaldt kriminalitet, der florerer i et moderne samfund er noget andet, selvfølgelig, fordi det oftest bærer nogle andre aspekter på sig. Det handler om kultursammenstød, fattigdom, og kujonagtig opportunisme. Og så handler det om penge, penge, penge.

De voldelige aktioner er ikke vores måde at kommunikere på, det ville være et meget besværligt sprog at skulle tale – på alle mulige måder, skønt det også ville være både problematisk og unødvendigt at kommunikere på andre måder. Men aktionerne har automatisk noget tilfælles, fordi de er ude efter det samme samfund, som indeholder de samme nedrige strukturer og kræftsvulster, og det kan man ikke komme udenom.

Men hey, det betyder lige ikke en skid, hvilken kultur man tilhører, hvilken hudfarve eller funktionsvariation man har eller noget som helst andet, okay?; Undertrykkelse er undertrykkelse. Der kan ikke vælges og vrages, for det gør undertrykkelsen i sin helhed ikke. Og hvis vi som individer ikke gør alt hvad vi kan for at udslette den i dens helhed, så vil den altid ligge og lure på at trælbinde os. Og hvis vores 'gruppe' ikke anerkender vores individuelle krav på frihed, i dette tilfælde frihed fra patriarkatets klør, men i stedet kræver særbehandling for dens åh så særlige særlighed, så fuck vores 'gruppe'. Vi, individerne, kommer først. Altid. Vi er de særlige og unikke. Grupperne består af os, ikke omvendt.

LAD OS TIL SIDST IKKE GLEMME, AT ET MENINGSFYLDT INTENSIVFOKUS PÅ PATRIARKATET NETOP SKYLDES, AT DET UDGØR EN SÅ CENTRAL DEL AF DEN VERDENSOMSPÆNDENDE UNDERTRYKKELSE, OG DERFOR ER DET SÅ MEGET DESTO VIGTIGERE AT KAMPEN MOD DETTE AGGRESSIVERES OG MANGFOLDIGGØRES. OGSÅ SELVOM PATRIARKATET PÅ SIN VIS STADIGVÆK 'KUN' ER ET KLAMT TANDHJUL I EN ÆKEL MASKINE, HVORVED KAMPEN MOD DETTE IKKE KAN STÅ ALENE. HVERKEN I TANKE ELLER HANDLING.

Blasio, Q.

Hvad siger du ?

Ytringsfrihed

...er et ord som er vanskeligt for mig at udtale uden samtidig at kunne smage et surt opstød på min rullende tunge. Det skyldes blandt andet at samtlige politikere har parteret ordet med vold og magt, og fodret det i små mundrette bidder til befolkningen – særligt adresseret til de mest privilegerede af slagsen, som nu alle sammen tygger løs på produktet og spytter det i ansigtet på enhver som stiller sig kritisk an.

Nu må jeg hellere skynde mig skrive, at jeg er den allerstørste tilhænger af at man skal sige lige præcis hvad fuck man vil. Jeg mener bare også at det samtidig ikke skal forventes at det man siger er gratis, dvs. at man ikke kan forvente at der ikke kan forekomme konsekvenser, også voldelige, som følge af ens ytringer.

Politikerne har haft den allerstørste succes med at gøre ytringsfriheden – denne *demokratiske rettighed* – til et kært stykke folkeeje. Og netop fordi, at det er den klammeste majoritet som sidder tungt på denne *rettighed* så skal vi høre dem kæfte op om at de selvfølgeligt skal kunne udtrykke de mest diskriminerende holdninger uden konsekvenser. *Ukrænkelig* kalder de denne rettighed, men alligevel ser vi gang på gang at det så sandelig da kommer an på hvem der ytrer sig og ikke mindst om hvad. Man kunne f.eks. nævne at indsatte i landets fængsler ofte bliver frataget denne *ukrænkelige rettighed*, eller hele postyret omkring den såkaldte Tibetsag, eller vi kunne begynde at spekulere i om ikke dette blad [Orkanen, red.] vil blive forsøgt lukket ned hvis det pludselig skulle få for meget opmærksomhed. Staten bestemmer.

Vi kunne da godt snakke om at friheden til at sige sin mening er sådan en form for universel selvfølgelighed, det er bare ligegyldigt, for der findes slet ikke den form

Fortsættes på s. 14

...Fortsat fra s. 7

For ja, mange af disse patriarker som nu bliver kaldt ud, enten på deres person eller på deres position som stiltiende allieret, de er ikke ligefrem positivt stemt overfor dette opgør. For de hader privilegieafgivelse, SURPRISE, og mange af dem opruster. De går til pressen, de finder allierede hos en hel del kvinder (desværre), og de udnytter deres magtfulde position i samfundet til at opretholde machoismens status quo.

Vi ved, at patriarkatet ikke kan smadres, bare sådan, det siger sig selv. Det er dybt forankret i samfundets DNA, hvilket selvfølgelig også taler for at smadre samfundet i dets totalitet. Fordi det nuværende samfund og undertrykkelse ikke kan adskilles. Fordi det nuværende samfund er undertrykkende på alle tænkelige måder, ellers ville det ikke være et samfund vi kunne genkende. I stedet ville det være et samfund som vi ville kun leve i, frit, og som vi kunne forme derefter, og ikke på undertrykkernes præmisser.

Men patriarkatets genmæle er ligesom én ting, når vi taler om udslettelsen af netop patriarkatet, om end den er gennemgribende. Men vi skal for helvede også konfrontere den 'interne trussel', for det som desværre er sket, det er at intersektionalitetens ellers meget fine integrerede tankegods, som giver så fine muligheder for voldelig omvæltning af samfundet, i stigende grad bliver udfordret af identitetspolitikken.

Identitetspolitikken har sprængt ideen om undertrykkelsen som et hele, der selvfølgelig varierer i udformning og styrke, men som ikke desto mindre er ideen om at al undertrykkelse i verden hænger uløseligt sammen. Som erstatning er undertrykkelse nu blevet et strengt opdelt fænomen, og alle marginaliserede grupper kæmper nu imod hinanden for at være dem, der frigør sig mest, og gerne på bekostning af andre marginaliserede grupper. Som får den bedste deal med staten omkring rettigheder. Som på bedste vis sikrer sig det gode liv i en verden, hvor de er udfordret af normen, og dens afsky for alt abnormt.

Dette betyder også, at alle de marginaliserede grupper som lider under f.eks. patriarkatets usle gøren og laden er i risiko for ikke at koordinere deres oprør mod deres undertrykkelse, såfremt de udelukkende vælger at fokusere på den form for undertrykkelse, som rammer dem, i meget specifikke rammer.

"Vi ved, at patriarkatet ikke kan smadres, bare sådan, det siger sig selv. Det er dybt forankret i samfundets DNA, hvilket selvfølgelig også taler for at smadre samfundet i dets totalitet."

Desuden er vi som udøvere af voldelig ødelæggelse ikke ejere af den; den er reproducerbar, den bærer sig selv i kampen mod herredømmet for dens rigtighed, og så er den i sin mangfoldighed og kontrolløshed med til at lade os selv vide, at vi også er en integreret del af samfundet, hvis helle må spoleres.

Vores biler er ikke hellige, ej heller vores arbejdspladser og faste indkøbssteder. Heller ikke vores venners og familiers.

Voldelige udbrud af anarki taler et universelt sprog, og det er sgu uden pis. Staten (og dens proselytter) har oprørere i tankerne, når den bliver angrebet, fordi den ved at der er nogle som ikke kan købes for penge, og som ikke kan trues til tavshed og lammelse med knippelslag og indespærring. Fordi den ved, at der er individer derude, som ikke gider mere pis; som er blevet holdt nede længe nok; som ikke er dem, I troede at vi var.

"Der er ingen logisk grund til at staten (læs: medierne) skulle tilkendegive at der foregår masser af ting, som de ikke kan kontrollere."

Vi må blive ved med at sprede information om det voldelige oprør, fra nær og fjern, og ud til alle sider. Ikke kun så vi kan blive forsikret om, at vi ikke er alene, for det ved vi godt, at vi ikke er, men så vi kan lade forbindelserne komme ud i det åbne, absorbere hinandens saft og kraft, lægge et frygteligt pres på magthaverne og deres fucking støtter i menneskeform, og ikke mindst opildne til endnu mere oprør.

Intet voldeligt oprør er på sin vis for lille, men jo større des bedre.

Domino

...Fortsat fra s. 7

Det er uacceptabelt – ikke uforståeligt – at den individuelle handling må træde i baggrunden til fordel for massificerede fremstød, der med uofficielle ledere i front gør sig forhåbninger om en anden fremtid. En fremtid, som adskillige tåber meget vel anser for det bedre, men som også unægtelig indebærer gennemgribende styring og kontrol med det enkelte menneske.

Denne fallerede ide om det frie menneske indenfor rammerne af systemer og etablerede kollektiver lever fortsat i bedste velgående, og det bliver ikke mindre groteskt, når denne ide lader til at stamme fra selvbestaltede antiautoritære med åh så meget ordpladder om frigørelse og autonomi. Så længe man som autonom afstår fra det ekstreme i kampen for frihed, så vil repressionens DNA, som en smitte fra de samfundsmæssige omgivelser, altid sidde og gnave. Og, for de flestes vedkommende, desværre, betyder det at disse individer i sidste ende fravælger at løfte den byrde som består i at negere samfundet med alle dets vederstyggelige facetter.

Men imens alle disse fællesskabsfetichister arbejder sammen – diplomatisk, demokratisk og kompromissøgende – for en bedre verden, hvor der er plads til alle hvad enten det er kapitalister, sexister, transfober, racister osv., så står de antiautoritære *individer* tilbage, udenfor, med en ophørt tålmodighed.

Forhandlinger, nej tak. Kompromisser, nej. Håndsrækninger, nope. Der er lige nøjagtig absolut grund til at hade disse individer, hvis man omfavner samfundet. Det er i disse tider kun sporadiske udfald af kaos og anarki, men en dag bliver det måske til mere. F.eks. hvis individerne bliver flere, og massen decimeres.

MyOwn

Hvad skal vi lave når vi er døde?

Hvad skal vi lave når vi er døde?
Vi skal ligge stille, lytte til intetheden. Rejse til fantasiens illustrationer med lysets hastighed. Vi skal bevæge os mellem hinanden, inducere hinandens minder om et liv, der ligger bag os, for fødderne af os, og foran os. Holde i hinandens benede hænder, hvor den silketynde hud næsten sprækker under blodårernes pres. Tænke frem og tilbage på alle de gode ting i vores liv, alle de ting der har defineret, og definerer vores fælles lykke. Din lykke, og min. Tillige.

Hvad skal vi lave når vi er døde?
Vi skal være i nuet, og ikke altid se fremad, eller tilbage. Vi skal ikke stille for mange spørgsmål til tilværelsen, men i stedet forlige os med mere eller mindre gruopvækkende begivenheder, ved at erstatte vores reaktion på disse med en stoisk magtesløshed. En magtesløshed som vi skal vænne til noget positivt ved at overbevise os selv om, at det er hårdt for livet – og lykken – at stille sig an overfor denne – magtesløsheden.

Hvad skal vi lave når vi er døde?
Vi skal kigge fremad, og forestille os en fremtid hvor døden er endnu bedre. Vi skal arbejde ud fra tanken om, at døden netop bliver bedre og bedre, som tiden går. Det skal vi lære os selv at mærke på os selv, og vi skal ikke tage os af, at andre mennesker omkring os ikke formår at lære dem selv det samme.

Hvad skal vi lave når vi er døde?
Vi skal være benhårde og knivskarpe, aggressive, bespottende, i mødet med mennesker som har fravalgt dødsriget. Disse mennesker kan ikke leve side om side med os, de kan slet ikke få lov at leve, selvom de måtte have et ønske herom. Denne verden er udelukkende for de døde, sådan har det altid været, og sådan vil det altid være. Der må ikke forekomme liv iblandt de døde.

Hvad skal vi lave når vi er døde?
Det, vi skal lave når vi er døde, det er præcis hvad langt de fleste af os laver nu. Vi forlænger, foreviger døden. Vi holder dødsriget dødeligt til den næste generation af døde, og når disse ankommer, er det vores fornemmeste opgave at sikre, at de forbliver døde. At de ikke får den idé, at de pludseligt skal være i live, og dermed leve.

Vi skal nemlig undgå de levende!
De levende er jo i live! De behandler døden som noget definitivt, som noget stillestående, og ikke som en gangbar tilværelse. De levende vil gerne leve, og det kan døden ikke hjælpe dem med. Vi kan aldrig enes med de levende, og derfor må de levende og døde være adskilt.
I al evighed.

ALLIANCER MOD FRIHED

For blot få år siden brød intersektionaliteten for alvor igennem hertillands, ikke som rosinen i pølseenden, men så sandelig heller ikke som forandringens spydspids. Intersektionalitet som en antirepressiv tilgang til verden var indtil for nylig kun forbeholdt dem, der enten fandt det cool at beskæftige sig med, men som i virkeligheden ikke havde den fjerneste ide om, hvad de havde med at gøre, eller de absolut få skarptsynede og modige antiautoritære, som for døve øre og latterliggørelse gennem lang tid har forsøgt (og nu lykkedes med?) at sikre dens udbredelse og omfavnelse i en hidtil uset grad.

Ideelt set er denne måde at anskue undertrykkelse på en særdeles konstruktiv indgangsvinkel, fordi det burde have en samlende effekt. Først og fremmest at bygge bro mellem undertrykte grupper i verden, at udviske fremmedgørelsen som undertrykkelsesformer som f.eks. racisme og homofobi har haft succes med at skabe.

De som på ærlig vis har forsøgt – og forsøger – at skabe radikal forandring i verden gennem intersektionelle briller ved formentlig, at en af de helt kolossale fællesnævnere er det patriarkalske overherredømme; Mændenes ultimative magt over alt og alle.

Det er ikke noget nyt, at hankøn gennem historien har spredt deres undertrykkelse og had hvorend de befandt sig på Jorden, så da ideen om dels at begynde at kæde forskellige ’former’ for undertrykkelse sammen, og i alle tilfælde finde patriarkatets kvælertag i centrum for disse undertrykkelsers opretholdelse og udbredelse, dels at tænke denne realitet ind i kampen for frihed og lighed, der begyndte et opgør, som ikke er blevet mindre med tiden. Denne tilgang har vist sig at være effektiv på den måde, at mandsideologien er kommet under angreb på en måde, som har rystet en anselig del af dens hankønnede repræsentanter.

Særligt i Vesten, ja, men også mange andre steder i verden er mænd for alvor begyndt at blive konfronteret med deres vederstyggelige adfærdsmønstre. Ydermere er tabuiserede emner begyndt at se dagens lys, ud fra ideen om intersektionalitet, hvad enten det er mænds sociale kontrol og homo-, trans- og queerfobi i indvandrermiljøer, kvinders aktive bidrag til patriarkatets opretholdelse, eller noget helt tredje. Og på et overordnet plan er det forhåbentligt kun begyndelsen, at folk begynder at se forbi hudfarve, køn, kultur osv. når de skal angribe undertrykkelsen i verden, ikke mindst dens patriarkalske forgrening. Og tænk, der mangler så meget: Bare her på dansk territorium – f.eks. alle de fucking danskermænd ude på byggepladserne, på fodboldstadionerne og på bøfhusene som sidder i deres fort knox-lignende tryghedsrum og hersker… Men, i det mindste taler de næsten alle om tidens opgør med patriarkatet. Også selvom de nok udtrykker det på en lidt anden facon.

Fortsættes på s. 12